

καὶ ἡ καρδιά του λιώνει,
στὴν ἀγκαλιά της ῥίχνεται
καὶ τὴ φιλεῖ καὶ κλαίει.

— Χάθηκες, γυναικοῦλα μου
καὶ ἀκριβὴ μου ἀγάπη...
ποιὸς θὰ κουνήσῃ τὸ παιδί
καὶ ποιὸς θὰ τὸ βυζάξῃ;
Ἡ ἄμοιρη ἡ γυναῖκα του
τὰ λόγια του δὲ νοιώθει,
καὶ οὔτε θέλει ὁ Βουκασὶν
ὥρμήνειες νὰ τῆς δώσουν,
μὰ στοὺς μαστόρους βιαστικὰ
τὴν παραδίνει, ἄλλοι της!
Οἱ ἀργάτες πέτρες κουβαλοῦν
καὶ ξύλα νὰ τὴν χτίσουν,
καὶ τότες μόνο ἔννοιωσε

ἡ δύστυχη ἡ μάνα
ποιὰ μοῖρα τὴν ἀκαρτερεῖ
ποιὰ τύχη τὴν ᾠαντέχει.
Μιὰ χάρι τότες τοὺς ζητεῖ,
ν' ἀφίσουνε μιὰ τρύπα
ἐκεῖ κοντὰ στὸ στήθος της,
γιά νὰ μπορῇ νὰ δίνη
τὸ γάλα της στὸ ὀρφανό,
στὸ ἀκριβὸ παιδί της.

—
Τὴν χτίσαν, τὴν καρφώσανε,
καὶ μιὰ σωσιτὴ ᾠδομάδα
τὸ γάλα της τὸ ἔσταξε
στὸ στόμα τοῦ μικροῦ της.
Καὶ ὕστερα ἡ φωνίτσα της
ἐσθύστηκε γιὰ πάντα....

Ἀπὸ τὴν ἀλβανικὴν κωμῶδιαν

Ἀπελπιστικαὶ προσπάθειαι πρὸς αὔξησιν τοῦ
ἀλβανικοῦ νεοπλάσματος)